

Arrest

nr. 298 027 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 augustus 2023 tot terugdrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van 31 augustus 2023 met nr. 293 511 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen de thans bestreden beslissingen, wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2023 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa. Hij had een geldig nationaal paspoort bij zich, voorzien van een visum type C, geldig van 18 augustus 2023 tot 18 februari 2024, voor de duur van negentig dagen met meerdere binnenkomsten, afgeleverd door de Belgische autoriteiten te Kinshasa met het oog op toerisme.

1.2. Nadat verzoeker door de met grenscontrole belaste autoriteiten was gehoord, nam verweerder op 21 augustus 2023 de beslissing tot terugdrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 21 augustus 2023 treft verweerder daarenboven een beslissing tot intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Geachte mevrouw, Meneer [M.B.L.]

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Werd uw visum onderzocht. Nummer 050515150, afgegeven: 07.08.2023.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32,1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen. Hij heeft een toeristische brochure maar hij kan niet zeggen wat hierin staat. Hij heeft een terugkeerticket dd 18.10.2023 en een hotelreservatie van 21-23/08/2023. Hij had nog een hotelreservatie tot 30/09/2023 maar na een controle op Booking.com heeft de politie gezien dat de hotelreservatie voor 19/08/2023 tot 30/09/2023 geannuleerd werd. Betrokkene verklaart dat hij ook naar Lissabon wil afreizen maar hij heeft geen vervoersticket of hotelreservatie en hij kan niet verklaren wat hij daar zou bezoeken.”

1.4. Bij arrest van 31 augustus 2023 met nr. 293 511 heeft de Raad de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

1.5. Op 5 september 2023 wordt verzoeker teruggedreven naar Kinshasa.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst op het udn-arrest nr. 293 511 waarbij de vordering tot schorsing verworpen werd. Ze stelt dat er alleszins geen belang meer is bij het beroep in deze zaak voor wat betreft de beslissing tot teruggrijping vermits de verzoekende partij op 5 september 2023 is teruggedreven. De verzoekende partij is het eens dat zij geen belang meer heeft bij haar beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot teruggrijping maar stelt een duidelijk arrest van de Raad te willen aangaande de intrekking van haar visum gezien de intrekking negatief kan inwerken op haar komende visumaanvragen, ja zelfs quasi onmogelijk kan maken. Zij stelt dit uit ervaring te weten. Zij volhardt dan ook in haar beroep tegen de intrekking van het visum.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar beroep en verwijst naar haar nota met opmerkingen.”

2.2. Aangezien de beslissing tot teruggrijping werd uitgevoerd, is er geen belang meer bij het beroep voor zover het is gericht tegen deze beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de beslissing tot teruggrijping. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, is gegrond.

2.3. Voor wat betreft de beslissing tot intrekking van het visum: voor zover dient te worden begrepen dat verweerder ter terechtzitting ook voor wat deze beslissing betreft een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt, kan hij niet worden gevolgd.

2.4. Immers, het minste belang volstaat en het is redelijkerwijs niet uitgesloten dat een beslissing tot intrekking van het visum een impact heeft op een beslissing inzake de aanvraag van een nieuw visum. Hiervoor kan worden verwezen naar de artikelen 14.6, 24. 2, b en 26.4, b van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), die handelen over voordelen voor de visumaanvrager in geval van een juist gebruik van eerder afgegeven visa. In artikel 34.8. van de Visumcode kan bovendien

worden gelezen: *“Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.”* In artikel 21.2. van de Visumcode kan dan weer worden gelezen dat voor elke visumaanvraag het VIS wordt geraadpleegd. De terugdriving alsook het gegeven dat een nieuw visum dient te worden aangevraagd zijn dan ook geen voldoende redenen om het belang bij het beroep te ontzeggen voor zover het is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

2.5. Bovendien, als de logica van verweerder wordt gevolgd, heeft de verzoekende partij geen toegang tot de rechter tegen de beslissing tot intrekking van het visum. Immers heeft de Raad bij arrest van 31 augustus 2023 met nr. 293 508 de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van het visum verworpen omdat de voorwaarde van hoogdringendheid niet was vervuld. De grieven die werden ontwikkeld tegen deze beslissing werden aldus niet behandeld en als verweerders stelling wordt gevolgd, worden ze ook thans niet behandeld. Dit kan de Raad niet toelaten. Het zou haaks staan op artikel 34.7 van de Visumcode dat bepaalt dat visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, een recht van beroep hebben tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek is ingetrokken. Dit laatste is manifest niet het geval.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“De la violation du principe audi alteram partem, du devoir de minutie et de prudence, du principe du raisonnable et de proportionnalité ;

• De la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas); De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ;

• De la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration, en ce compris l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du défaut de motivation adéquate et l'erreur manifeste d'appréciation.”

Hij betoogt als volgt:

“A. Première branche :

S'agissant de la violation du principe audi alteram partem, du devoir de minutie et de prudence, du principe du raisonnable et de proportionnalité ;

Attendu que le principe Audi alteram partem est un principe général du droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses moyens de défense face à une mesure qu'elle envisage prendre à son égard (P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif, 2014, Bruylant, p. 27).

« Ce principe rencontre un double objectif, d'une part permettre à l'administration de décider en pleine et entière connaissance de cause, et d'autre part permettre au citoyen de faire valoir ses observations compte tenu de la gravité de la mesure que l'administration se propose de prendre à son égard » (arrêts C.E., 25 février 1986, n° 26.206, De Mot, C.E. n° 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E. n° 212.226 du 24 mars 2011).

En outre, le droit d'être entendu qui découle de ce principe audi alteram partem est aussi un principe général de l'Union européenne. La Cour de justice de l'Union européenne (CJUE) a jugé qu'« un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts », et a précisé que « L'obligation de respecter

les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C-166/13, §44 à 46 et 50).

Par ailleurs, « sauf urgence avérée, il n'appartient pas à l'autorité administrative de préjuger de l'utilité des explications qui pourraient lui être données » CE n° 106.297, du 2 mai 2002).

Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36- 37 et 59).

Dans le cas d'espèce, le requérant détenait sa réservation d'hôtel, sa brochure touristique et tous les documents qu'il avait déposé à l'ambassade pour obtenir son visa.

Il sied de préciser qu'il avait une réservation d'hôtel comme la loi l'exige mais il ignorait complètement l'annulation de la part de l'hôtel.

Le requérant a expliqué à la police des frontières, qu'il pourrait s'agir certainement d'une erreur de la part de l'hôtel d'autant plus qu'il n'avait jamais été informé que sa réservation avait été annulée.

Bien évidemment, sur les six voyages effectués par le requérant en Belgique, il s'agit du premier incident survenu. Le requérant avait prévu visiter plusieurs endroits en Belgique (villes, châteaux, parc, monuments, etc) pendant son séjour.

Son dossier administratif présente clairement qu'il est entré à maintes reprises sur le territoire Schengen, en particulier en Belgique, sans jamais faire l'objet d'une arrestation ou d'une détention.

C'est un père de famille et fonctionnaire responsable au service de son pays qui venait profiter de sa période de congé en Belgique et après retourner dans son pays. Pendant tous ses séjours en Belgique, il a toujours respecté la loi belge et a adopté une bonne conduite.

Il est donc incompréhensif de penser que le requérant aurait annuler sa réservation pour son 6ème voyage en Belgique.

Cette situation externe s'est produite indépendamment de la volonté du requérant car il détenait toujours une réservation d'hôtel non annulée à son arrivée en Belgique et n'a jamais été notifié d'une quelconque annulation.

La partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications du requérant et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé le principe audi alteram partem.

Attendu que la partie adverse n'a pas décidé en tenant compte de tous les éléments de la cause, n'a pas jugé avec prudence, minutie et précaution.

En ce sens, un arrêt de Votre Conseil (Arrêt n° 164341 du 18 mars 2016) a jugé que :

« Le Conseil rappelle que le principe de bonne administration emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce (en ce sens, CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003 et arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) (...). Or, il n'appert nullement de la lecture de la décision entreprise, pas plus que du dossier administratif que la partie défenderesse ait examiné les arguments invoqués par la partie requérante ». 8

La Conseil d'Etat a quant à lui jugé que :

« Lorsque l'autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet ; (...) Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...) » (CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003).

Et le conseil d'Etat d'ajouter que :

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

En conséquence, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

Dans le même ordre d'idée, la Cour EDH a condamné l'Etat belge dans une affaire qui lui a été soumise notamment en raison de ce que les autorités belges ont fait économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante (Cour EDH, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique - 10486/10 Arrêt 20.12.2011).

Il convient de souligner que l'article 74/5 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose pas un maintien systématique dans un lieu déterminé de tout étranger en situation irrégulière mais accorde simplement une faculté de détenir un tel étranger ;

Le délégué du ministre de l'intérieur devrait tenir compte dans son appréciation de la faculté de maintenir le requérant en détention et de l'objet de son voyage qu'il a très bien expliqué lors de son arrestation.

A la suite de l'arrêt du 21 janvier 2014 de la Cour de cassation, ces dispositions entraînent une limitation de la liberté personnelle et sont, dès lors, de stricte interprétation. Par conséquent, afin de reconduire un étranger à la frontière, il ne peut y avoir recours à la détention que lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, seules ces deux hypothèses étant envisageables (voir Cass. (2e ch.), arrêt n°P.14.0005.N, 21 janvier 2014). 9

La Cour de cassation a récemment interprété sagement l'étendue du contrôle de légalité exercé par les juridictions d'instruction'. Elle a considéré que le contrôle de légalité du risque de fuite implique de vérifier s'il a été apprécié par l'Office des étrangers eu égard à la situation actuelle et réelle du défendeur. Les juridictions d'instruction doivent vérifier si tous les éléments factuels pertinents ont été pris en compte par l'Office des étrangers pour évaluer la réalité du risque de fuite.

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, le requérant a produit plusieurs documents indiquant l'objet et les raisons de son voyage.

La décision entreprise n'a pas tenu compte du dossier administratif du requérant, des documents en sa possession, sa vie professionnelle stable et familiale. C'est la raison pour laquelle le requérant s'est vu obtenir un visa délivré d'office.

La situation particulière du requérant ne démontre aucun élément objectif et sérieux prouvant un risque d'entrave à la procédure d'éloignement.

La possibilité de rétention, limitée suivant l'enseignement de la Cour de cassation, aux deux hypothèses visées par l'article 7, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980, n'est pas légalement motivée en l'espèce.

Les circonstances de l'espèce ne justifient aucunement le maintien en détention du requérant.

Par conséquent, la partie adverse a violé le devoir de minutie et de prudence.

Attendu que « Le principe du raisonnable renvoie au pouvoir discrétionnaire d'une autorité : dans le cas d'une compétence liée, seule la décision prescrite par la règle de droit est légale, alors que dans le cas d'une compétence discrétionnaire,

l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation pour choisir entre plusieurs décisions. Cette liberté peut, en fonction des circonstances du cas concret, être parfois plus large et parfois plus étroite, mais quoi qu'il en soit, elle s'inscrit toujours dans les limites du raisonnable. Une administration qui utilise son pouvoir d'appréciation en sortant des limites du raisonnable viole le principe du raisonnable. Cependant, toute personne qui dispose d'une marge d'appréciation a en principe la possibilité de tirer des conclusions

différentes qui se situent chacune dans cette marge et qui ne témoignent dès lors pas d'un caractère arbitraire et déraisonnable ». C.E. (9e ch.) n° 225.271, 28 octobre 2013

Il convient de rappeler qu'« il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ». 10

La violation du principe du raisonnable procède dans le cas d'espèce de la disproportion manifeste entre les décisions d'annulation de visa et de refoulement et tous les éléments pertinents existants dans le dossier du requérant.

La décision de l'administration devrait se fonder sur des motifs sérieux et objectifs. Elle manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur la réservation annulée ne se trouvant pas dans le dossier administratif de demande de visa sans toutefois tenir compte des documents présentés par le requérant.

Il aurait été aisé pour la partie adverse d'être compréhensible et raisonnable compte tenu du fait que le requérant a fourni tous les documents justifiant les raisons de son voyage et était en possession d'un visa valable.

La décision n'indique pas qu'une autre mesure a été envisagée contre le requérant avant sa détention et donc son maintien en vue de son refoulement.

En l'espèce, la décision litigieuse ne mentionne dès lors pas en quoi il a été nécessaire de recourir à la détention plutôt qu'à d'autres mesures moins coercitives.

Au vu de ce qui précède, le principe du raisonnable et de proportionnalité n'ont pas été respectés par la partie adverse.

Par conséquent, la partie adverse ne peut justifier s'être fondée légalement sur des motifs objectifs et sérieux, et viole dès lors le principe audi alteram partem, le devoir de minutie et de prudence, le principe du raisonnable et de proportionnalité

Ce faisant, ce moyen est fondé.

Deuxième branche :

S'agissant de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration en ce compris l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du défaut de motivation adéquate et l'erreur manifeste d'appréciation ;

Attendu que la partie adverse a pris une décision de refoulement et une décision d'abrogation de visa à l'encontre du requérant.

L'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage prouvant l'objet du séjour et les conditions de séjour qu'il devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas ;

Qu'en l'espèce, le requérant a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- Le formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN ;

- un passeport en cours de validité ;

- les documents indiquant l'objet du voyage ;

- les documents relatifs à l'hébergement ;

- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants ;

Qu'il a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'il a fourni les documents relatifs à l'hébergement et a prouvé disposé des moyens de subsistance suffisants.

Qu'il a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif que se trouvant dans son pays.

Il a déjà effectué plusieurs séjours en Belgique et est à son sixième voyage.

Le requérant a toujours respecté les conditions de son séjour et après chaque voyage, il s'est toujours présenté au poste diplomatique belge au Congo afin de signaler son retour.

Ainsi, la motivation des décisions prises par la partie adverse sont stéréotypées, insuffisantes et inexactes en ce qu'elles ne permettent pas de comprendre suffisamment en quel sens le requérant n'a pas fourni les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé.

La partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par le requérant dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies.

Il y a une présomption dans le chef du requérant d'autant plus que le visa lui a été accordé.

Il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

L'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi.

L'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

En agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

En toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse a commis une violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration en ce compris l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du défaut de motivation adéquate et l'erreur manifeste d'appréciation.

Que les moyens sont sérieux."

3.2. Het enig middel is, voor zover dit is gericht tegen de beslissing tot teruggrijping, niet ontvankelijk (cf. punt 2). Het middel is voorts onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 32 van de Visumcode, dat handelt over de weigering van een visum. Een beslissing tot intrekking van het visum, wat de thans bestreden beslissing is, is immers geen beslissing tot weigering van het visum. Alleszins leest de Raad in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop deze bepaling werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker kan in zijn betoog niet dienstig gewag maken van artikel 74/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de maatregel van vrijheidsberoving gaan bekritisieren. De Raad heeft geen rechtsmacht om van die kritiek kennis te nemen. Het betreft bovendien kritiek die geen betrekking heeft op de geschonden geachte bestreden beslissingen.

Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

3.3. Artikel 6 van de Schengengrenscodex dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...)."

Artikel 8 van de Schengengrenscore behandelt over de grenscontrole op personen.

Lid 1 stelt dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters.

Lid 3 bepaalt het volgende:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; (...)."

In artikel 14, lid 1 van de Schengengrenscore kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1 vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd, behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoeker van toepassing zijn.

Artikel 21 van de Visumcode luidt als volgt:

"Controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling

1. Bij het onderzoeken van aanvragen voor een eenvormig visum wordt nagegaan of de aanvrager aan de inreisvoorwaarden als omschreven in artikel 5, lid 1, onder a), c), d), en e), van de Schengen-grenscore voldoet en wordt bijzondere aandacht geschonken aan de toetsing van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie of een risico voor de veiligheid van de lidstaten vertegenwoordigt, en met name, of de aanvrager het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór de geldigheidsduur van het aangevraagde visum verstrijkt.

[...]

3. Wanneer het consulaat controleert of de aanvrager voldoet aan de inreisvoorwaarden, gaat het na:

a) of het overgelegde reisdocument niet vals, nagemaakt of vervalst is;

b) of de aanvrager het doel van en de voorwaarden voor het voorgenomen verblijf heeft aangetoond, alsook of de aanvrager over de middelen van bestaan beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen;"

Artikel 30 van de Visumcode getiteld *"Aan een afgegeven visum verbonden rechten"* bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

3.4. Op grond van voormelde bepalingen, die onder meer hun weerklank vinden in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. Verzoeker kan derhalve aan het feit dat hij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in

artikel 6 van de Schengengrenscodex niet meer zouden mogen worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of hij het doel en de omstandigheden van zijn reis (nog steeds) aantoont. Evenmin kan verzoeker aan het feit dat hij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst en dat gezien het gestelde in artikel 21 van de Visumcode inherent inhoudt dat de inreisvoorwaarden werden gecontroleerd door de diplomatieke autoriteiten, de verwachting ontleenen dat zijn visum niet kon worden ingetrokken. Tevergeefs wijst verzoeker op zijn vorige vijf trips naar België die zonder problemen zouden zijn verlopen alsook op zijn functie in het land van herkomst en het feit dat hij gezinshoofd is aldaar. Dit alles maakt immers niet dat hij is vrijgesteld van controle op de binnenkomstvoorwaarden door de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten en van de intrekking van zijn visum.

3.5. De bestreden beslissing steunt op meerdere motieven, zodat verzoeker manifest niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat ze enkel zou steunen op de geannuleerde hotelreservatie. Zo steunt de bestreden beslissing duidelijk op de volgende feitelijke vaststellingen:

(a) verzoeker verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen; hij heeft een toeristische brochure maar hij kan niet zeggen wat hierin staat;

(b) verzoeker heeft een terugkeerticket voor 18 oktober 2023 en een hotelreservatie van 21 augustus 2023 tot 23 augustus 2023; hij had nog een hotelreservatie tot 30 september 2023 maar na een controle op Booking.com heeft de politie gezien dat de hotelreservatie voor 19 augustus 2023 tot 30 september 2023 werd geannuleerd;

(c) verzoeker verklaart dat hij ook naar Lissabon wil afreizen maar hij heeft geen vervoersticket of hotelreservatie en hij kan niet verklaren wat hij daar zou bezoeken.

3.6. Motief (a) haalt verzoeker bezwaarlijk onderuit door zijn vaag, bloot en voor het eerst ontwikkeld betoog dat hij meerdere plaatsen in België zou gaan bezoeken, zoals steden, kastelen, parken, monumenten “etc.”. Dit wordt evenmin onderuit gehaald door verzoekers verwijzing naar zijn vorige vijf trips naar België die probleemloos zouden zijn verlopen.

3.7. Uit motief (b) blijkt dat verzoeker terugkeert op 18 oktober 2023, maar slechts een hotel-reservatie had tot 30 september 2023. Daar komt nog de vaststelling bij dat de hotelreservatie voor de periode van 19 augustus 2023 tot 30 september 2023 werd geannuleerd. Dit laatste vindt steun in de bijlage die is gevoegd bij het “Grensverslag”, dat werd opgesteld op 21 augustus 2023 door de Federale Politie te Zaventem en dat zich bevindt in het administratief dossier. Er is weliswaar sprake van een annulering van een via Booking.com geboekt hotel in België in de periode van 21 augustus 2023 tot 30 september 2023, maar de vermelding “19/08/2023” in de bestreden beslissing in plaats van “21/8/2023” kan worden beschouwd als een materiële vergissing. Verzoeker kan dit alles bezwaarlijk onderuit halen door erop te wijzen dat hij een geldige hotelreservatie had op het moment dat hij afreisde. Ook zijn bloot betoog dat hij er nooit van op de hoogte is gebracht dat deze reservering werd geannuleerd en dat dit onafhankelijk van zijn wil is gebeurd, kan het betrokken motief niet aan het wankelen brengen.

3.8. Motief (c) vindt ook steun in het administratief dossier. De Raad leest in het bovenvermeld “Grensverslag” van 21 augustus 2023, onder het kopje “7. Verhoor van de betrokkene”, dat verzoeker heeft verklaard dat hij in de betrokken periode van 30 september tot 18 oktober 2023 nog naar Lissabon wou afreizen maar dat de politieambtenaar vaststelde dat hij hiervoor geen ticket of hotelreservatie had. De Raad leest in het verslag ook: *“Betrokkene heeft twee grote koffers mee waarin groenten, vis aanwezig zijn. Betrokkene kan ons niet vertellen wat hij hiermee gaat doen. Betrokkene kan ons niet vertellen wat hij mogelijks in Lissabon zou gaan doen en zegt ons met de bus te gaan. Hij is hiervoor niet in het bezit van enig ticket of documentatie en blijft beweren dat hij voor toeristische doeleinden hier is. Hij geeft toe na aandringen dat hij wel familie of vrienden zou hebben maar wil hier verder niet op ingaan.”*

3.9. De Raad leest in het verzoekschrift niets concreets dat bijkomend licht werpt op verzoekers intenties voor wat betreft zijn verblijf in België en een verblijf in Lissabon. Verzoeker hamert erop dat verweerder geen rekening houdt met de elementen in het administratief dossier, de documenten die hij in het bezit had alsook zijn stabiel professioneel en familiaal leven in het land van herkomst, wat volgens hem de reden was van de ambtshalve afgifte van het visum type C, maar de Raad herhaalt dat vorige reizen naar België die goed zouden zijn verlopen alsook het feit dat verzoeker voor zijn huidige afreis een visum type C kreeg uitgereikt, dit op basis van de documenten die hij toen bij zich had en die worden vermeld in artikel 14 van de Visumcode, niet inhoudt dat hij niet mag worden gecontroleerd door de met grenscontrole

belaste autoriteiten of dat hij sowieso voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoeker is overtuigd van het tegendeel maar hiermee toont hij niet aan dat verweerder in casu een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is tewerk gegaan. Verzoekers theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en zijn overtuiging dat de motieven onvoldoende, niet gepersonaliseerd en onjuist zijn alsook reële pertinentie missen, kunnen evenmin aantonen dat verweerder deze daadwerkelijk met de voeten getreden heeft.

3.10. Verzoeker maakt gewag van een schending van het hoorrecht maar uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat hij werd gehoord door de grenspolitie alvorens de bestreden beslissing werd getroffen. Zoals gezegd bevindt zich hierin een *“Grensverslag”*, dat werd opgesteld op 21 augustus 2023 door de Federale Politie te Zaventem, waarbij kopje 7 de titel *“Verhoor van de betrokkene”* draagt. Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard dat de annulering van de hotelreservatie mogelijk een vergissing betreft, maar dit blijkt niet uit het gehoorverslag. Alleszins brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs hiervoor aan zodat dit niet meer betreft dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Verzoeker houdt algemeen nog voor dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen en de documenten die hij bij zich had, maar hij concretiseert dit alles niet, laat staat dat hij uiteenzet hoe die dan de bestreden beslissing aan het wankelen kunnen brengen.

3.11. Een laatste kernpunt van verzoekers betoog is dat als niet wordt voldaan aan de voorwaarden inzake de documenten die het doel en omstandigheden van verblijf aantonen, er niet automatisch mag worden overgegaan tot een intrekking van het visum. Volgens verzoeker heeft verweerder nagelaten om in de motieven tot uiting te laten komen waarom hij het nodig acht om een beslissing tot intrekking van het visum te nemen als hij vaststelt dat niet is voldaan aan de bovenvermelde voorwaarden.

3.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

3.13. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar *“artikel 32, 1, a)), II en artikel 34, 1/2)”* van de Visumcode. Aangezien bovenaan in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoekers visum werd ingetrokken, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 34, lid 2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

3.14. In artikel 34.4. van de Visumcode kan worden gelezen: *“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”*

Artikel 14 van de Visumcode lijst de bewijsstukken op die aanvragers van een eenvormig visum dienen te verstrekken en luidt als volgt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

[...]

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

In de bijlage II bij de Visumcode is een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken opgenomen die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 14, lid 1 van de Visumcode, waaronder: *“A. DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT”*. Hierin kan worden gelezen:

“3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privé karakter: a) documenten met betrekking tot huisvesting: — een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw; — een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt; b) documenten met betrekking tot de reisroute: — bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken; [...]”

3.15. In de weliswaar juridisch niet bindende handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa [geconsolideerde versie van 9 juli 2014 tot wijziging van besluit C(2010) 1620 definitief van de Commissie van 19 maart 2010 (visumhandleiding) zoals o.a. geciteerd in het arrest van het Hof van Justitie van 29 juli 2019 in de zaak C-680/17] kan op pagina 116 worden gelezen: *“Het feit dat de visumhouder niet alle in deel II, punt 6.2 bedoelde bewijsstukken kan overleggen of dat hij niet kan aantonen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt, leidt niet automatisch tot een besluit tot intrekking van het visum, met name wanneer het visum is afgegeven door een andere lidstaat.”* Echter werd het visum in casu niet uitgereikt door een andere lidstaat maar door de Belgische autoriteiten. Verweerder steunt zijn beslissing tot intrekking van het visum alleszins niet enkel op het gegeven dat verzoeker bij de grenscontrole niet alle in artikel 14, lid 3 van de Visumcode bedoelde bewijsstukken kon overleggen, zijnde stukken die hij redelijkerwijs wel heeft overgelegd om een visum kort verblijf te verkrijgen van de Belgische autoriteiten in het land van oorsprong. Hij stelde, na verzoeker te hebben gehoord, immers in se ook vast dat hij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet langer aannemelijk maakte. Immers bleek bij aankomst van verzoeker in Zaventem dat de reservatie van een hotel in Brussel waar hij ging verblijven was geannuleerd, dat hij in het bezit was van twee grote koffers met groenten en vis waarvan hij niet kon vertellen wat hij hiermee gaat doen en dat hij ten slotte heeft verklaard naar Lissabon te willen afreizen, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij naar België kwam voor toeristische doeleinden (cf. gehoorverslag). Dit sluit aan bij wat in het praktisch handboek voor grenswachters voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van grenstoezicht op personen [Schengenhandboek-C(2006) 5186 def.] kan worden gelezen (p.52): *“Het visum moet worden ingetrokken wanneer de houder niet langer meer voldoet aan de voorwaarden voor rechtmatig verblijf op het grondgebied van de Schengenstaten.”*

3.16. Verzoeker acht de motieven *“lapidaire et stéréotypée”* maar de Raad kan hem hierin manifest niet volgen, aangezien de motieven betrekking hebben op de elementen die verzoekers zaak kenmerken en dus niet zomaar toepasbaar zijn op iedereen die zich aan de Belgische grens aanmeldt met een Schengenvisum zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Alleszins is het zo dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.17. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 34.4. van de Visumcode vereist ten slotte niet dat verweerder uiteenzet welke documenten verzoeker bij zich moet hebben opdat hij het Belgisch grondgebied mag betreden.

Een schending van de formele motiveringsplicht juncto artikel 34.4. van de Visumcode blijkt dan ook niet.

3.18. Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------